

ringsforslag — var den, at enten duede Princippet ikke, eller ogsaa passede Beløbet ikke; og ved at spille paa disse to Strenge opnaaede man altid at komme i Modsætning til Regeringens ophøjede Bestræbelser. Det er jo ikke rigtigt. Det radikale Venstre har stemt for et enkelt Lovforslag og har for et andet Spørgsmaals Vedkommende stillet et Forslag, der laa saa nær op ad Ministerens, at han udtalte sin Forbavelse over, at vi til sidst stemte imod Ministerens Forslag. Paa Finansloven har det radikale Venstre stemt sammen med Regeringen for en Tilpasning paa en Række Punkter. Vor Opfattelse har altsaa ikke ført os til de Standpunkter, som Ministeren paastod vi har indtaget. Tværtimod, den har bragt os sammen paa mange Punkter. Men den har ogsaa paa en Række Punkter bragt os i Modsætning til Regeringen. Vi har nemlig ikke følt os forpligtede til at følge Regeringen, naar den af politiske og parlamentariske Grunde var nødt til at gøre det konservative Parti Indrømmelser, som enten i Princippet, eller hvad Beløbene angik, ikke passede os. Derfor er vi ogsaa, selv om vi nu og da har slaaet Følge med Ministeren, i adskillige Tilfælde kommet i den Situation, at vi maatte gaa imod ham. Og dette er en naturlig Stilling for et frit Oppositionsparti, selv om det har erkendt, at den høje Krone naturligt maa medføre en Tilpasning af de offentlige Udgifter til den forandrede Kroneværdi.

Den højtærede Minister gav mig dernæst en Anvisning paa, hvorledes man skal gaa i Vandet, og jeg maa sige, at efter forskellige smaa Uheld, som Ministeriet har haft i den sidste Tid, lyttede jeg meget opmærksomt til denne Anvisning, thi erfaren Mand er jo altid god at gæste. Men naar den højtærede Minister derefter sagde, at han vilde overveje min Henstilling om ikke at opretholde det besværlige Apparat med Indberetninger og Underskrifter for de 3 Mands Vedkommende i de almindelige Landbrugsbedrifter, saa takker jeg herfor og haaber, at der i Udvalget maa kunne komme et fornuftigt Resultat ud deraf. Thi saaledes som Bestemmelsen er nu, tror jeg nok, jeg kunde gaa fra Gaard til Gaard og fra Hus til Hus ud over det ganske Land og faa Attest for, hvor fuldstændig meningsløs og urimelig en Ordning det er, og som vil skabe megen Misfornøjelse, ogsaa megen uberettiget Misfornøjelse, med hele den sociale Lovgivning, hvad netop disse Særopkrævninger i saa høj Grad gør. Det vilde efter min Mening i mange Tilfælde være ganske naturligt at lade Staten

og den fælles Kasse yde disse Tilskud, saaledes at man kunde undgaa den Særbeskatning, som efterhaanden trænger ind paa mangfoldige Omraader til Skade for den sociale Lovgivning. Men naar Ministeren saa vilde gøre sin Tilslutning dertil afhængig af, at jeg i øvrigt støttede Lovforslagets Bestemmelser, som jeg er Modstander af, kan jeg ikke følge Ministeren, og hvis jeg gjorde det, vilde jeg faa hurtigere Brug for hans Anvisning, end jeg har ventet.

Jeg har saa blot et Par korte Bemærkninger til det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds. Det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at hvis Forhandlingen her i Rigsdagen var blevet ført paa det Grundlag, som fandtes i Lovforslaget, da det blev fremsat i Folketinget, det, som det ærede Medlem kaldte for Regeringens Program — og dette skal ogsaa være en Bemærkning, henvendt til den højtærede Minister —, vilde der have været Mulighed for, at det ærede Medlem var gaaet ind i Forhandlingen, og for, at der var naaet et Resultat med almindelig Enighed. Hvis det virkelig er Tilfældet, at Socialdemokratiet paa det af Ministeren forelagte Grundlag vilde være gaaet ind i en Forhandling, der havde Mulighed for at føre til Enighed, saa gentager jeg mit Spørgsmaal om en Realitetsforhandling. Selv om et erfarent og meget klogt Medlem af dette høje Ting sagde til mig, da jeg kom ned: De talte om Forhandling, De talte ind i en Lygte, der er slet ingen Mulighed for Forhandling, saa gentager jeg alligevel det Spørgsmaal, om der ikke var Mulighed for en Forhandling; thi vi har jo Erfaring for, at den højtærede Minister en Gang før i dette høje Ting om et Lovforslag af samme Art har holdt en lige saa kraftig Tale — for at bruge et elskværdigt Udtryk — mod Oppositionen som i Dag og har nedsablet Oppositionen med lige saa stor Voldsomhed som i Dag, for saa 3—4 Dage efter at komme og sige: Lad os alligevel være fornuftige og tale os til Rette om Tingene. Naar nu den ærede Ordfører for Socialdemokratiet siger, at han paa det Grundlag, Ministeren selv har udarbejdet, er villig til at gaa ind i en Forhandling, og den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Tvede) ogsaa i Dag har givet Udtryk for, at han og hans Parti i Landstinget er meget fremkommelige ved Forhandling om denne Sag, saa kan jeg ikke se, at andet end Aars-tiden hindrer os deri; og den burde jo ikke være en Hindring, naar vi alle kan blive enige om en saa vigtig Lovgivning. Hvis